
NÁZORY ČTENÁŘŮ

KE ZVÝŠENÍ ÚROVNĚ BOJOVÉ PŘÍPRAVY VOJSK

(Článek uveřejněný ve VM č. 3/1990)

Nejsem pravidelným čtenářem časopisu *Vojenská mysl*, ale v čísle 3/1990 mne zaujal článek plukovníka Ing. Miroslava Nedvěda, CSc., s nímž v mnohém lze při denní praxi u vojsk souhlasit, ale také i polemizovat vzhledem ke konfrontaci teorie a praxe. Souhlasím s těmi názory a závěry autora, které tvrdí, že došlo k jiné kvalitě v rozvoji vojenství, mnohdy odlišné od masového hrdinství vojáků Rudé armády za Velké vlastenecké války.

Přesto se však domnívám spolu s autorem, že v současné době existují velmi bohaté zkušenosti z reálné bojové činnosti vojsk, ať již to je boj v horách (Afganistán – Sovětská armáda), z lesnatého terénu (Vietnam – armáda USA, Francie) nebo vedení rozsáhlých operací na rovinatém, pahorkatém terénu typu VVP Hradiště v ozbrojeném konfliktu Irán – Irák, zrovna tak, jako uskutečnění bojové činnosti v Grenadě, na Bahamách, či nejnovější možné vedení operace v podstatě v městské aglomeraci (Panamský průplav). Zkušenosti objektivně existují, otázka však je, jak tyto zkušenosti získat (zřejmě jsou velmi bedlivě utajovány) a přenést do naší armády, zahrnout je do operačního výcviku a bojové přípravy, de facto je zpracovat, aplikovat a pro moderní pojetí boje z nich učinit závěry platné pro území naší republiky, respektive pro československou koncepci branné a bezpečnostní politiky vyjádřené dosud v neexistující obranné doktríně.

Myslím, že koncepčně by mělo být vše naprosto co nejdříve jasné, čeho chceme dosáhnout ve výcviku vojsk a jakým způsobem chceme nové způsoby bojové činnosti mít „nastudovány“ nejen velitelským sborem, ale i vojsky. Nejde o nějakou rádobu novou funkční náplň velitelů a štábů nebo zdůvodňování potřeby bojové pohotovosti, ale skutečnou podstatu našeho československého vojenství ve vztahu k zabezpečení federace. Zdá se, že ve vojscích zatím to vše tak vidět není.

K celému systému výcviku, jak říká plukovník Nedvěd na str. 36: „**zvýšení úlohy velitelů všech stupňů při organizaci výcviku**“, dále pak na str. 37: „... je nezbytné především zvýšit metodickou úroveň a praktické návyky velitelů čet, rot, praporů a pluků, kteří jsou bezprostředními orga-

nizátory činnosti podřízených jednotek a na nich spočívá hlavní těžiště i odpovědnost za boj vojsk", jež v současnosti ještě běží, se ptám: kam se vytratila ona nezastupitelná role poddůstojníka – svobodníka, který ten nejzákladnější výcvik řídí, organizuje, zdokonaluje, je duší nejzákladnějšího taktického kolektivu a nejdůležitějším velitelem, který v minulosti ve všech válkách vyhrával generálům a maršálům bitvy: „**poddůstojník – pilíř armády**“?! To on zabezpečuje kázeň, která začíná u knoflíku...

Plně se ztotožňuji se slovy autora, že: „**vojska je třeba cvičit k tomu, co budou potřebovat v boji**". Domnívám se přesto, že v názorech obyvatelstva převládá názor o údajně nesplněné povinnosti armádou v roce 1939 a 1968, že úlohu obrany naší federace nesplní nikdo jiný než ona, ale kvalitní, ať již profesionální, poloprofesionální či její jiná strukturální varianta. V každém případě bych se přimlouval za to, aby základní výcvik byl veden tvrdě, náročně, intenzivně (samozřejmě se zachováním práv člověka – vojáka), a byť třeba tak krátce, jako ve Švýcarsku: 11 týdnů. Ale aby tento náročný výcvik svoji univerzálností typu „**průzkum**“ směřoval k tomu, že lidé budou dobře vycvičení, zvládnou náročnou bojovou techniku i moderní způsob vedení boje, budou schopni v případě konfliktu kvalifikovaně bránit vlast. Závěr: **aby naše armáda byla armádou a ne „vojskem písařů“**.

Rád bych připomenul, že současné stavy armád kupříkladu francouzské, západoněmecké, ale i švýcarské a izraelské jsou následující a jsou schopny být mobilizačně doplněny na válečný stav zálohami na počty:

Francie z 442 200 mužů v míru na **1 241 000** osob ve zbrani **do 3 až 10 dnů**, u **Spolkové republiky Německo** se zvýší mobilizačně **během několika hodin do 3 až 10 dnů** mírové stavy osob z 495 000 na **1 402 000**, **Švýcaři** za **několik hodin** doplní **skrytým způsobem** mobilizace 75 000 vojáků na **481 000** příslušníků ozbrojených sil a **Izrael**, který má v míru 150 000 mužů a žen v ozbrojených silách také **skrytou** mobilizaci (**v trvání od 24 hodin do 5 dnů**) povolá a naplní celkem armádu na **400 000** lidí.

Bez zajímavosti rovněž není ani to, že u jednotlivých výše uvedených států je doba a frekvence povolávání záloh následující (v závorce je uvedeno procento profesionalizace dané armády): **Francie (55) 6 až 8 dnů vždy za 3 roky**, **SRN (52,1) 6 až 12 dnů každý rok**, **Švýcarsko (75) 364 dny každých 5 let** a **Izrael (80) 4 až 6 týdnů ročně**.

Co říci závěrem? Myslím, že článek, o němž vyjadřuji svůj názor, je velmi podnětný pro všechny vojáky z povolání i základní služby. Jde tedy o to se sjednotit a napřít úsilí armády správným směrem: **být skutečnou zárukou bezpečnosti naší federace v nové Evropě**.

Nadporučík Ing. Luboš Kaukal